

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Jūlijs

Kāpt kalnā

*„Vai tiešām tie nav dzirdējuši?
Ir gan – pa visu zemi ir izgājusi viņu balss
un viņu vārdi līdz pasaules malai.”
(Rom 10,18)*

LAI KRISTUS AICINĀJUMS AIZSNIEDZ IKVIENU!

Daudzi pieaugušie jūlija mēnesi pavada atvaļinājuma noskaņā, jo drīz dzīve atgriezīsies "vecajās sliedēs". Bērniem vasara tomēr nenozīmē tikai pārtraukumu, jo doma par to, ka septembrī "es sāksšu iet skolā", "es vairs nebūšu pirmklasnieks", "es iešu 5. klasē", "es jau mācīšos vidusskolā" utt., liek domāt par virzību, attīstību, nākošo līmeni.

Savukārt, ja domājam par draudzēm pirms jaunās sezonas, kāda noskaņa mūs pārņem? Ļoti iespējams, ka sagaidām stabilitāti, nevis pārmaiņas un izaugsmi. Bet ko no draudzēm sagaida Jēzus? Visticamāk, lai mēs drīzāk sajūtamies un sākam domāt, kā šie skolēni (sal. Mt 18, 3).

Jaunā sezona strauji tuvojas, un pēc visiem atvaļinājumiem un svētceļojumiem arī draudzes var pieņemt lēmumu doties uz nākošo līmeni. Tikai pirms tam ir būtiski noskaidrot, vai jau esam uz pareizā ceļa. Pretējā gadījumā aktivāka darbošanās mūs vēl vairāk attālinās no mērķa. Savukārt, ja dodamies pareizajā virzienā, pat vismazākais solis mūs tam pietuvinās.

Ja esam kristieši, mums jābūt Kristus sekotājiem. Tomēr pārāk bieži draudzes, līdzīgi apustulim Tomam, var sacīt Jēzum: "Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej. Kā tad mēs varam zināt ceļu?" (Jņ 14, 5)

Katrai draudzei, kas gatavojas uzsākt jauno sezonu, ir jāuzdod sev šis vienkāršais jautājums: "Vai mēs zinām, kur gribam nokļūt, kur Dievs grib, ka mēs nokļūstam?" Kā gan sezonas beigās veiksīm izvērtējumu, ja nebūsim uzstādījuši nekādu mērķi? Kā zināsim, ka esam izpildījuši Dieva gribu?

Bez skaidras apziņas par savu identitāti

un misiju draudzes riskē pārvērsties par "katolīcīgo garīgās aprūpes centriem", lūdzot un tērējot ziedojumus galvenokārt "baznīcu uzturēšanai un komunālo izdevumu segšanai" (kā nereti to mēdz norādīt par ziedojumu mērķi).

Vietējai draudzei nav citas identitātes un misijas, kā visai Baznīcai, bet tā, kā zināms, pastāv, lai evaņģelizētu, tā pēc savas dabas ir misionāra. Mēdz teikt, ka nevis Baznīcai ir misija, bet, ka Kristus misijai ir Baznīca. Tā kā Baznīca ir Kristus Miesa, tad no tās Dievs sagaida tieši to pašu, ko no sava Dēla, proti, nepazaudēt nevienu no tiem, kurus Viņš mums ir uzticējis (sal. Jņ 6, 38-39). Mūsu atbildība tād nav tikai tie dažādi des-

miti vai simti, kas puslīdz regulāri apmeklē kādu no dievnamiem. Absolūti lielākajai daļai draudzes laika, materiālo un cilvēkresursu ir jātiek veltīti tiem, kuru skaitu pavisam vienkārši var aprēķināt no iedzīvotāju skaita draudzei uzticētajā teritorijā, atņemot aktīvo draudzes locekļu skaitu...

Raugoties uz 2020./21. gada sezonu, uzdosim sev jautājumu – ko konkrēti esam iepļānojuši darīt, lai mūsu laikā un teritorijā dzīvojošo cilvēces daļu aizsniegtu Kristus aicinājums kļūt par Viņa mācekļiem? Vai viss ir sagatavots šo cilvēku uzņemšanai?

Vidzemē dzīvo tūkstoši kristiešu, kas ir daudz piemērotāki šim darbam par jebkuru ārzemju misionāru. Mēs te uzturamies pastāvīgi, lieliski saprotam vietējo kultūru, runājam ne tikai vietējā valodā, bet pat izloksnē. Kristus misijai Madonas dekanātā nav labāku kandidātu par jums, šī izdevības lasītājiem. Auglīgu jauno sezonu vēlot, —

priesteris Ronalds Melkers

DIEVMĀTES ATKLĀSME FATIMĀ

Katrs 13. datums Fatimas atklāsmē atsedz Dievmātes rūpes par ticīgajiem un Baznīcu. Fatimas atklāsmē ir turpinājums Dievmātes 19. un 20. gadsimta citām atklāsmēm. Galvenās no tām ir četras, visas ir Baznīcas autorizētas. Dievmātes parādīšanās Lurdā, Rue du Bac, Salette, Fatimā var uzskatīt kā vienotas atklāsmes turpinājumu. Tāpat kā Svētie Raksti, arī šis atklāsmes prasa Baznīcas interpretāciju, jo citādi tās var pārprast. Piemēram, 2000. gadā, kad tika atklāta Fatimas 3. noslēpuma daļa, kardināls J. Racingers sniedza tai arī Baznīcas interpretāciju. Jau svētais Akvīnas Toms definēja Baznīcas tradīcijā esošās Svēto Rakstu nozīmes – tiešo un garīgo, kur garīgā iedalās alegoriskajā, morālajā un anagógiskajā. Precīzāk par Svēto Rakstu nozīmēm varam lasīt Katoļu baznīcas katehismā.

ROŽUKRONIS — PALĪDZĪBA TICĪBAS CEĻĀ

Ticības dzīvi Baznīcai jau sen atspoguļo Dievmātes atklātā Rožukroņa lūgšana: Jēzus bērība – katra mūsu garīgās dzīves ceļa sākums, Sāpīgā daļa – dzīves pārbauģdījumu un garīgo cīņu laiks un Augstās godības – mūsu sastapšanās ar Kristu, kad Viņš nāk savā godībā kopā ar Mariju un svētajiem. Dievmāte Fatimā sešu mēnešu, sešu tikšanās laikā izved bērnus cauri visām garīgās dzīves stadijām. Atklāsmē, ko saņem Fatimas bērni, līdzinās cilvēka garīgajai pilnveidei. Vispirms ir sagatavošanās laiks. Bērībā mēs tiekam kristīti, saņemam svēto Komūniju, mācāmies katehismu, un to īsteno eņģeļa pamācības bērniem. Eņģelis Fatimas bērniem māca lūgšanas, liek iet uz Svēto Misi un trešajā

parādīšanās reizē dod Komūniju, tādējādi norādot, ka līdztekus lūgšanai šai pasaulē visnozīmīgāko palīdzību viņi saņems no Euharistijas, tā dos viņiem dzīvības spēku.

CERĪBA UN TĀS TRŪKUMS

Komūnija piešķir kristīgajai dzīvei cerību, ka Kristus nāks, nāks Viņa godība, tā tuvojas. Kristietis to zina, pateicoties Dieva Vārdam, lūgšanai, viņš piedzi-vo to Euharistijā. Dievmāte jau iepriekš apsola, ka bērni redzēs brīnumu, kas būs saules brīnumš

13. oktobrī – visa atklāsmē ir vērsta uz šo godības atklāšanos. Mūsdienu kristiešu vidū ir aizmirsta Dieva godības atnākšana, kam vajadzētu motivēt kristieša dzīvi. Ja ticībai trūkst šī piepildījuma, kas gaida Godības atklāšanos, kurā nāk Kristus un svētie, ja tai trūkst atklāsmes, kas skars visus kristiešus viņu nāves brīdī, tad garīgajai dzīvei nav dziļas motivācijas un var iestāties garīgais kūtrums.

DIEVMĀTES BRĪDINĀJUMS

Pēc ievadošajām tikšanās reizēm Dievmāte ļauj bērniem redzēt eļli un dvēseles mocības, tādējādi motivējot bērnus lūgties un galvenais – gandarīt, redzot, kādās briesmās nonāk dvēseles bez Dieva. Elle ir risks, lai arī garīgā dzīve uz to nekoncentrējas, tā ir nopietna realitāte un nopietna motivācija iet ticības ceļu. Dievmātes atklāsmē atgādina, ka cilvēki aizmirst lūgties, viņi aizmirst pildīt ticīgā pienākumus, bērībā saņemto ticības mācību, iestieg garīgajā slinkumā un mīlestība sāk viņos izdzist.

(Turpinājums sekos.)

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

SV. PĒTERA UN MANS “LEDUS ZOBENTIŅŠ” VAI TOMĒR VAROŅDARBA IZPAUSME?

Teksts par Jēzus apcietināšanas apstākļiem neved mūsu sirdis pie vienkāršiem jautājumiem. Kāpēc? Mums priekšā ir divi dramatiski fragmenti. Aicinu tos izlasīt: Mt 26,51-54; 58 un 69-75. Tie parāda apustuļa Pētera (sal. J 18,10) šķietamo degsmi un drosmi aizstāvēt savu Mācītāju. Bet gan Jēzus interpretācija, gan Viņa turpmākā rīcība liek to pavisam citā gaismā.

Pirmkārt, Jēzus skaidro, ka cilvēkiem nevajag Viņu aizstāvēt, jo Dieva Majestāte un spēks arī šādā brīdī nepazūd, un, ja vajadzētu, Tēvs uzreiz aizstāvētu Jēzu ar “vairāk nekā divpadsmit leģionu eņģeļu” (Mt 26,53). Šai kontekstā cilvēka (Pētera) zobens un uzbrukums izskatās mazliet smieklīgi. Starp citu, vai kāds no mums spēj iztēloties, kāds ir divpadsmit leģionu eņģeļu spēks?!? Vai to, kāds ir kaut viena eņģeļa spēks? Vai savas ticības dzīvē esam to piedzīvojuši paši vai atraduši liecības par to?

Otrkārt, Jēzus norāda, ka Mūžīgais Tēvs, domājot par cilvēces pestīšanu, bija paredzējis, ka Viņa kalps cietīs, un caur praviešiem Dievs sen to cilvēcei bija atklājis. Atliek minēt kaut Isaja slaveno pravietojumu Is 52,12-15 – 53,1-12 (sal. Apd 8,30-35)! Pats Dieva Dēls uz to norādīja vairākas reizes (sal. Mt 17,22; 20,18; 26,2.24.31). Vēlāk, atsaucoties pie pravietojumiem, Kristus ciešanas komentēja eņģeļi (sal. Lk 24,6-7) un apustuļi (sal. Apd 2,23; 1 Kor 5,3-4). Tādēļ Olīvdārzā atskanēja Jēzus Kristus – Dieva Jēra jautā-

jums: “Kā tad lai izpildītos Raksti, ka tam tā jānotiek?” (Mt 26,54) Tādējādi Dieva Vārds veic nopietnu sirdsapziņas izmeklēšanu, jautājot: **kāda ir mana apziņa par**

Dieva spēku un cik lielā mērā es cenšos saprast Dieva plānu attiecībā un sevi, pārējiem cilvēkiem un konkrētiem dzīves notikumiem?

Domāju, ka šādi jautājumi der katram kaut tā dēvēto “nelaimes gadījumu” kontekstā. Cik reizes dzīvē tu un es esam dzirdējuši, ka to, kas nepatīkams un smags, cilvēki apzīmē par “nelaimes gadījumu”,

“pasaules galu”, “šausmām” u.tml. Varbūt kādreiz notikušo esam tā vērtējuši arī paši? Bet ja tā vērtējam, tad interesanti būtu likt kopā divus viedokļus. Proti, cik lielā mērā par “nelaimes gadījumu” cilvēks nosauc Jēzus ciešanas un miršanu uz krusta, un cik lielā mērā gaida, ka Dievs to sauc par varenu un brīnišķīgu notikumu (jo visai cilvēcei glābšanu nesošu)?! Vai šāds salikums nesatricē mūsu sirdis un nesagroza galvas?!?

Savā priesteriskajā kalpošanā ļoti reti esmu dzirdējis priecīgu komentāru par to, ka cilvēks, kurš smagi slimoja un nomira, tagad ir Dieva priekšā (cerībā), kur nav ciešanu un kur ir mūžīgā laime! Īpašā veidā to var attiecināt uz mirušajiem bērniem. Šķiet, šādos gadījumos būtu vērts jautāt par sirds ticību tam, ka, “paņemot bērnu pie sevis”, Dievs tādējādi varēja pasargāt to no pasaules negantības un ātrāk apdāvināt ar Debesu svētlaimi. Vai šādos gadījumos tu un es esam spējīgi sa-

dzirdēt un pieņemt Vārdu, kurš saka: “Bet taisnīgajam būs atpūta, pat ja viņš nelaiķā mirtu. Dievs iemilēja taisnīgo, kas bija kļuvis viņam patīkams, no grēkotāju vidus aizsauca, nolaupīja, lai sirdsapziņu nesamaitā ļaunums, lai viltīgums dvēseli nepievil, jo nekrietnības burvība vājina labo un kaislību virpuļos sagriežas prāts, kas nepazīst ļauna. Īsā laika sprīdī pilnīgots, garu gadu gājumu taisnīgais piepildīja, jo Kungam bija patikama viņa dvēsele, ko tādēļ aizsauca ar steigu prom no ļaunā vidus. Bet ļaudis redz un nesaprot un prātā neapsver, ka savus izredzētos Dievs ar žēlastību apveltī un žēlo, ka aprauga viņš savus svētos.” (Gudr 4,7.10-15)?!

Ja mēs nerunājam par nāves robežu, bet par ciešanām un neveiksmēm – vai bieži viens no otra esam dzirdējuši Dieva slavināšanu, ka, piedzīvojot savas dzīves tā sauktos “negadījumus”, mums ir ko upurēt par saviem vai citu grēkiem un izlūgt kādas vajadzīgās žēlastības?!? Nāk prāta jautājums, cik stipri esam pieraduši pie Bībeles teiktā: “(Kungs Jēzus Kristus) mūsu grēku dēļ bija nodots” (Rom 4,25)? Un kā mana un tava sirds atsaucas pamudinājumam: “Gandariet par grēkiem un atgriezieties, lai jūsu grēki tiktu izdeldēti!” (Apd 3,19) un: “Cits cita nastas nesiet, un tā jūs izpildīsiet Kristus likumu” (Gal 6,2), jo “...mīlestība aplāj grēku daudzumu!” (1 P 4,8b) Un ko mēs teiktu par Vārdu, kurš, manuprāt, ļoti skaidri attēlo, kā var savas bēdas un “nelaimes gadījumus” upurēt par citiem un tomēr saglabāt sirds mieru un pat prieku: “...mēs jums, brāļi, ziņojam par Dieva žēlastību, kas dota Maķedonijas draudzēm, jo viņiem, lai gan daudz bēdu pārbaudītiem, prieks bija pārpilnībā; un viņi, paši dzīvodami lielā trūkumā, bija ļoti bagāti savā sirsnībā. Es apliecinu par viņiem, ka tie attiecīgi savām spējām un pat pāri spējām bijuši labvēlīgi. Mūs pierunādami, viņi ļoti lūdza mūsu atļauju pedālīties svēto pabalstīšanā. Un pāri mūsu ce-

ribām viņi vispirms ziedoja sevi Kungam un tad mums saskaņā ar Dieva prātu.” (2 Kor 8, 1-5)

Pēc teiktā, vai es varu “nelaimes gadījumus”, zaudējumus un pārbaudījumus “ņemt darbā” un norādīt, ka tie savā ziņā der kā bremze ļaunumam, glābiņš no kārdināšanas, ja tos saprotam šāda Vārda gaismā: “Ja tava labā acs apgrēcina tevi, izrauj to un aizmet no sevis projām, jo labāk tev zaudēt vienu no saviem locekļiem, nekā visa tava miesa tiek iemesta ellē. Un ja tava labā roka tevi apgrēcina, cērt to nost un met no sevis projām, jo labāk tev zaudēt vienu no saviem locekļiem, nekā visa tava miesa tiek iemesta peklē.” (Mt 5, 29-30; sal. 18, 8-9). Te runāts par situācijām, kuras pasaule nosauc par “šausmām” un “negadījumiem”, bet Jēzus norāda uz tām kā gandrīz uz gaidītu lietu, jo – Debesu Valstības dēļ!

Noslēdzot pārdomas, sevi un jūs lieku jautājuma priekšā: vai kaut kas var attaisnot mūsu uzbrukumu ar “ledus zobentiņu” elles karstuma priekšā, vai tomēr aicina uzvaru un prieku meklēt savās un Jēzus brūcēs? Liekot punktu uz „i”, atstāšu sevi un jūs ar Vārdu:

“Nevar izpirkt cilvēks brāli, nedz dot Dievam par viņu ķilu – jo augsts viņu dzīvības izpirkums, nepietiks it nemūžam, lai viņš dzīvotu laiku laikos, neieraudzījies bedrī!” (Ps 49,8-10) un “Viņš tika caururbts mūsu pārkāpumu dēļ, sists mūsu vainu dēļ – mūs glāba pārmācība, kas nāca pār viņu, ar viņa brūcēm Mēs visi esam noklīdušas avis, katrs iet savu ceļu, bet mēs dziedināti. Viņam Kungs uzlicis visu mūsu vainu. No dvēseles mokām viņš gūsies, ar savu atziņu viņš būs sāts, taisnībā taisnots mans kalps būs daudziem, viņš nesīs to vainas.” (Is 53, 5-6.11).

Lai Dievs mūs svētī: †

MŪZIKA KĀ LŪGŠANAS VALODA

Alūksnes Svētā Bonifācija katoļu baznīcas draudze ir bagāta ar daudziem talantīgiem mūziķiem, un viens no tiem ir 63-gadīgais **Jānis Ločs**. Jānis baznīcas kori piespēlē ģitāru un tic, ka mūzika ir viens no spēcīgākajiem lūgšanu veidiem, kādu cilvēks var izteikt Dievam.

Kā aizsākās virzība uz mūziku?

Mans ceļš uz mūziku, kā daudziem jauniešiem, sākās vidusskolas laikā. Jau mazliet pirms tam mamma uzdāvināja mazu ģitāru, taču iesākumā to tikai strinkšķināju un nemācēju spēlēt. Vēlāk, jau augstskolas gados, draugu lokā instrumentu spēlējām, un ar laiku iegādājos labākas ģitāras. Var teikt, ka ģitāru nopietni sāku spēlēt kopš 1976. gada. Pēc augstskolas strādāju Veclaicē, biju valdes priekšsēdētāja vietnieks celtniecības jautājumos un tur iesaistījies vietējo mūziķu grupā „Meno”. Kolektīvā bija ģitārists, taču nebija bundzinieka, un tā nu es sāku mācīties spēlēt bungas. Sākumā mācījos nevis uz bungām, bet spilveniem. Paņēmu pašmācības grāmatu un dažādus ritmus izspēlēju mājās uz spilveniem. Mums bija kādas saplīsušas bungas, un savām rokām tās atjaunoju – kopš tā laika man nav sveša arī mūzikas instrumentu restaurācija. Reiz Vācijā redzēju, kā spēlē kontrabasu, un sapņoju, ka arī man tāds reiz būs. Taču šis instruments ir ļoti dārgs. Pēc divdesmit

Jānis Ločs ar restaurēto kontrabasu.

gadiem reiz kādā sarunā ar draugu viņš atzina, ka viņam šķūnī stāv vecs kontrabass un es droši varu to ņemt. Piecu nedēļu laikā instrumentu atjaunoju, un tā tiku pie sava kontrabasa. Dievs vienmēr atbild uz mūsu lūgšanām!

Tam varu minēt vēl kādu labu piemēru. Mums ar sievu lvetu ir pieci bērni, un reiz lūdzu Dievu par to, lai varētu vinnēt kādā loterijā. Taču Dievs rīkojas pēc Saviem ieskatiem. Pēc pavisam neilga laika es vinnēju nevis loterijā, bet man sāka piedāvāt te vienu darbiņu, te otru. Dievs vienmēr gādā, tikai Viņš var neiedot vis to zivi (vinestu), bet var izsniegt makšķeri.

Vai mūzikas ceļš nav nesis arī pārbaudījumus?

Tiesa, darbošanās mūzikas jomā neizpauļ bez pārbaudījumiem un dažādām izvēlēm svarīgu lēmumu pieņemšanā. Piemēram, ilgu laiku es muzicēju grupā „Meno”. Tas notika brīvdienās, un bieži kopā ar spēlēšanu bija iedzeršanas. Tad sieva lika izvēlēties starp piedalīšanos mūzikas grupā un viņu. Es izvēlējos sievu! Tagad dziedam un muzicējam kopā, un mums ir sava muzikālā programma, ko labprāt abi atskaņojam.

Jūs esat spēlējis arī kapelā.

Esmu vadījis vokāli instrumentālo ansambli Apes arodvidusskolā, kur savā laikā

strādāju par direktora vietnieku mācību darbā. Atjaunojām arī vokāli instrumentālo ansambli Dāvja Ozoliņa Apes vidusskolā, kur vairāku gadu garumā biju direktors. Rakstījām projektu par mūzikas instrumentu iegādi un tos arī ieguvām. Šis solis palīdzēja atjaunot skolas audzēkņu vokāli instrumentālo ansambli.

Kopš 1996. gada spēlēju kapelā. Skolas laikā spēlēju pūtēju orķestrī, taču kapelā manas pūšaminstrumenta spēles prasmes nederēja, jo kapelas vajadzībām vajadzēja spēlēt mažorigāk, es savu pūšamo basu pūtu pavisam minorīgi – nevis kā ballei, bet drīzāk kā uz bērēm. Tā nu man kapelā uzticēja spēlēt basģitāru. Ar kapelu izbraidījām ne tikai Latviju, arī Somiju, Vāciju, Igauniju.

Kā uzsākt spēlēt baznīcas kori?

Tā kā abi ar sievu dziedam (mūs kopā saveda kopīga dziedāšana Jelgavas ansambli), bija tikai dabiski, ka sākām dziedāt Alūksnes baznīcas kori. Ar laiku, kad uz kādu Misi nevarēja tikt ērgelniece Vel-

ga, muzikālo pavadījumu dievkalpojumā iesāku spēlēt es. Un tā tas aizgāja. Ja patik dziedāt vai muzicēt un patik iet uz baznīcu, viss sanāk gluži dabiski.

Tā kā esmu no Apes, 2001. gadā toreizējais Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīcas priesteris Andžejs Keziks piedāvāja pavadīt dievkalpojumus arī Apē. Lai Mises notiktu kārtīgi un pilnvērtīgi, bija nepieciešams muzikālais pavadījums. Mācījos baznīcas dziesmas, dažādas kristīgās dziesmas un varēju papildināt dievkalpojuma gaitu.

„Dievs vienmēr par mums gādā, un jāielāgo, ka mūzika ir viena no spēcīgākajām lūgšanām.”

Vai saknes ticības ceļam meklējamas vecākos?

Mana mamma un tētis ir latgalieši, un es, lai arī esmu dzimis Apē, visas bērnības vasaras pavadīju Latgalē. Mamma mācīja piecdesmitajos gados notika tā dēvētās “nelegālās Mises”. Mani vecāki bija ticīgi cilvēki, bet padomju laikos, lai arī baznīcu apmeklēju, nebiju pieņēmis Svēto Komūniju. Ticību praktizēt ikdienā no mums, bērniem, pirmā sāka mana māsa. Tagad

Jānis spēlē kapelā un ir priecīgs par to, ka mūzika spēj sniegt prieku apkārtējiem. Tuvu sirdij Jānis tur ticību Dievam, bet mīl arī savu dzīves dārgumu – ģimeni. Ar mazbērniem veikala apmeklējums var kļūt kā jautrs piedzīvojums.

viņa ir Lubānas baznīcas draudzes ērģelniece. Man pašam ticības „klikšķis” notika 1979. gadā, bet pirmo Komūniju pieņēmu tikai 1992. gadā, kad ar sievu Lubānas baznīcā salaulājos. Trešais apzinātais „ticības klikšķis”, pēc kura jutu nepieciešamību baznīcu apmeklēt arī katru svētdienu, notika 2000. gadā, kad tika iesvētīta jaunuz-

celtā Alūksnes katoļu baznīca.

Esmu dzirdējis, ka mūzika ir viena no spēcīgākajām lūgšanām, un pilnīgi šai domai piekritu, jo to esmu izbaudījis savā dzīvē.

Diāna Lozko,
foto no personiskā arhīva

JĀŅU SVINĪBAS KRISTĪGĀ GARĀ

Joprojām domāju, kāpēc uz Jāņu svinēšanu kopā ar draudzi ierados tik izsmelta un tukša. Likās, navigācija ātri aizvedīs uz Cesvaines pagasta „Jurguciem”, nepaies ne pusstunda. Bet kad vienā no kalniņiem Waze balss priecīgi iesaucās: – Esi laimīgi sasniegusi galamērķi un aplūsa, – bija jādomā, ko iesākt tālāk. Apkārt vien lauki un grants ceļu putekļi. Gabalu uz priekšu vietējais cilvēks lauku mājās ierādīja jaunu maršrutu, bet, uzbraucot kārtējā virsotnē, izrādījās, ka esmu sasniegusi pavisam citus „Jurgucus”. Maldīšanās un bezspēcības izjūta turpinājās. Kā lamatās, bedrē un neziņā, kā no tās izrāpties.

Kad beidzot sasniedzu īsto vietu, emo-

ciju gammā biju izgājusi vairākus elles lokus. Uzsūkusi milzu niknuma devu un sirreālu spriedzi. Un tad sekoja pagrieziena – vesperes un iešana uz ezeru atjaunot kristības solījumus. No viszemākā punkta tiku izvilkta, lai pēc pagremdēšanas vēl spēcīgāk izjustu kristības žēlastību.

Jāņu tālākās aktivitātes – dziesmas, rotaļas, sarunas pie ugunsкура, ēšana, dabas un līdzcilvēku baudīšana – likās kā skaists dekorējums atgūtajam pamatam. Sakramentam, ko vecais cilvēks, grēka mantinieks manī, bija pilnībā izjutis uz savas trauslās ādas. Atdzimšanai, ko caur ūdeni un Svēto Garu piedzīvot novēlu ikkatram.

Inese Elsiņa

TIHVINAS DIEVMĀTES IKONA MADONĀ

9. jūlijā Madonā tika iesvētīta Tihvinas Dievmātes ikona. Svētās Trejādības pareizticīgo baznīcā draudzes priesteris Mihails vadībā izskanēja lūgšanas, ko papildināja kora sakrālie dziedājumi.

– Dieva Dzemdētāja, mūžam Jaunava Marija ir atnākusi uz mūsu pilsētu brīdī, kad pasaulē plosās Covid-19, – uzsvēra priesteris Mihails (attēlā). – Dievmātes mīlestība ir pāri visiem, jo, tāpat kā lietus list pār labiem un ļauniem, tā Dievmāte savu mīlestību izlej pār visiem.

Priesteris piebilda, ka Dievmāti vajag ne tikai lūgt, lai caur savu Dēlu viņa mums dod šo vai to, bet vispirms vajag pateikties, ka varam dzīvot mierā, nav bada, visiem ir maize un jumts virs galvas: – Ja kādam ir bēdas, jāpateicas arī par tām, jo katra bēda vēl spēcīgāk ved pie Dieva. Sāpju brīžos vairāk pagriežam seju uz Dievu, lūdzam Viņa palīdzību.

Priesteris norādīja, ka šodienas realitāte nav iepriecinoša – baznīcas ir pustukšas, daudzi ir saņēmuši kristības sakramentu, bet uz baznīcu nenāk: – Gribas jautāt – vai brīdī, kad kristijāties, domājat, ka tā iegūsiet biļeti uz Debesu valstību? Tā nebūs, jo pie visa ir jāstrādā! Ja gribam ilgu dzīvi un dvēseles glābiņu, ir jādzīvo garīgā dzīve.

Pēc iesvētīšanas procesija ar ikonu no pareizticīgo baznīcas devās uz pilsētas centru – Madonas lūgšanu kapelu. Notikumā piedalījās gan pareizticīgo, katoļu, gan luterāņu draudžu garīdznieki un laji. Klāt bija priesteris Rihards Rasnācis, kas

jaun sākotnēji rūpējās, lai Madonas lūgšanu kapelā būtu visām kristiešu konfesijām pieņemami elementi: Vissvētākais Sakraments – katoļiem, krusts – luterāņiem un Dievmātes ikona pareizticīgajiem.

– Uz kapelu nākam godināt Jēzu, bet arī Dievmāte te ir klātesoša, un šis ekumeniskais notikums ir kā zīme, ka ikvienai konfesijai piederīgais kapelā var justies kā mājās, – komentēja priesteris Rihards.

Pēc Kalna skolas kopienas iniciatīvas Tihvinas Dievmātes ikonu rakstījusi Lidijas Lasmānes-Doroņinas meita Ārija Rubene-Doroņina. Ikvienam ir iespēja atbalstīt to ar ziedojumu (konts AS Swedbanka, Valdis Strazdiņš, LV31HABA0551003952015).

Ikona nav tikai ilgas pēc kādas vietas estētiskā baudījuma, tā ir kā svētīgs tēls, viena no Baznīcas tradīcijas izpausmēm. Svētā Gara spēkā ikona kļūst par ko daudz spēcīgāku nekā glezna. Tā ir Gara klātbūtnes piesātināta, Gara svētības veldzēta un svētājā vienotībā saistīta ar svēto, kas tajā attēlots.

Madonas draudžu dekāns priesteris Ingars Stepkāns notikuma izskaņā aicināja vēl uz kādu lūgšanu: – Šodien, kad tiek pasvētīta Dievmātes ikona, Dievs pie sevis ir aizsaucis priesteri Albertu Cimanovski. Viņš ilgus gadus kalpoja Madonas katoļu draudzē, 9. jūlijā piedzima Debesīm.

Inese Elsiņa,
autores foto

PIRMĀS KOMŪNIJAS SVĒTKI GULBENES DRAUDZĒ

Jaunava Marija, Kristus Māte un mūsu Māte! Mēs Tev pateicamies par uzklau-sitajām lūgšanām, vēlmi palīdzēt katram, kas vērsas pie Tevis! Kaut mācības pirms bērnu sagatavošanas pirmajai Komūnijai ieilga, vēlme pieņemt Jēzu nemazinājās. Neskatoties uz ierobežojumiem, aizliegumiem un pārtraukumiem mācībās saistībā ar Covid-19, pacietība ir uzvarējusi, un tas ir noticis: astoņi bērni pieņēma pirmo Svēto Komūniju.

Sestdienas pievakarē, saules un Dieva gaismas apspīdēti, mirdzošām acīm, saņēmuši vecāku svētību, ar aizdegtām svecēm rokās priestera Pāvila vadībā bērni iegāja īpaši greznotā un puķu smaržu piepildītā baznīcā. Sprediķi priesteris, izmantojot tehnoloģijas, uz ekrāna parādīja Nemitīgās palīdzības Dievmātes ikonu (tā bija viņas piemiņas diena) un skaidroja ikonā attēlotos elementus, kā arī uzsvēra, ka bērnu treniņgrēksūdze notika Jaunavas Marijas Bezvainīgās sirds piemiņas dienā. Sakrītība, likumsakarība vai Dieva apredzība?

Atjaunojuši kristības solījumus, izteikuši aizlūgumus, pienesuši upurdāvanas, bērni svinīgi devās pieņemt Jēzu savā sirdī.

Noslēgumā kopā ar apliecībām kā dāvanu katrs saņēma grāmatu "Īss katehisms" un Nemitīgās palīdzības Dievmātes bildīti. Protams, neizpalika pateicība no bērniem, vecākiem, apsveikumi, kopīgs foto un svētku torte.

Katehēte Palmira Gailite

VECĀKU PATEICĪBA

Paldies draudzes priesterim Pāvilam par aicinājumu lūgties par mūsu bērniem, kuri gatavojās Pirmajai Komūnijai! Paldies par degsmi, ar kādu viņš nāk pie mums un bērniem!

Paldies ikvienam, kurš atsaucās priesteri aicinājumam un veltīja lūgšanas vai gavēja mūsu bērnu nodomā. Jūtamies īpaši, jo bija cilvēku grupa, kas desmit dienas vakaros sazinājās un lūdzās

rožukroni bērnu nodomā.

Pateicamies katehētei Palmīrai par mieru un sirsniņu, ar kādu viņa sagatavoja bērnus. Paldies māsām karmelītēm par skaisto dekoru pie altāra; Ditai un Tinai, kas ar savu dziedājumu padarīja mirkli emocionālāku.

Paldies ikvienam priesterim un mātai, kas kalpojuši draudzē un uzmanību veltījuši bērniem, ļaujot tiem justies brīvi un gaidītiem. Daudzi no bērniņiem ir "pie dziedājuši" baznīcu jau no dzimšanas. Paldies draudzei, kura tik pacietīgi ir ļāvusi mazajām kājelēm dipināt un mazajām balstiņām skanēt.

Un te nu esam šeit un tagad šajā lielajā dienā, sakot paldies arī pašiem bērniem, kuri piekritot ar savu "Jā" ļāva mums visiem kļūt baltākiem un tīrākiem. Pateicība Dievam!

**Vecāku vārdā –
Ieva Brūniņa, Katrinas māmiņa**

DRAUDŽU SVĒTCEĻOJUMS UZ AGLONU

Svētceļojumā uz Aglonu **Madonas draudze** dosies priestera Māra vadībā. Svētceļojums plānots **no 7. līdz 13. augustam** maršrutā: Madona–Laudona– Sūnas–Vīpe–Rožupe–Vārkava–Pelēči–Aglona. Septiņu dienu laikā būs iespēja pārdomāt 7 galvenos tikumus jeb labos ieradumus, kā arī 7 netikumus. Katru dienu tiks svinēta Svētā Mise.

Ceļā nakšņošana paredzēta telpās, bet Aglonā – ierastajā vietā teltīs Janīnas kundzes pagalmā. Ziedojums pieaugušajam – 40 eiro, bērnam līdz 14 g. – 20 eiro, ģimenēm ar bērniem – samazināta maksa. **Pieteikties pie Dāvja, t. 26603081.**

Savukārt **Gulbenes draudze** kopā ar savu prāvestu priesteri Pāvilu svētceļojumā uz Aglonu dosies **no 3. līdz 13. augustam**. Maršruts: Gulbene–Litene–

Balvi–Rugāji–Bērzpils–Gaigalava–Rikava–Galēni–Riebiņi–Kategorāde–Aglona, kopā mērojot 180 km. Ceļā paredzēta atpūtas diena Rikavā. **Pieteikšanās pie Dānas, t. 29242570.** Samaksa pieaugušajiem – 30 eiro. Draudzes locekļi aicināti ziedot produktus vai naudu svētceļnieku uzturam (pie Astras).

Skaidrības joprojām nav par 15. augusta, Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesis uzņemšanas svētku norisi. Respektējot ticīgo vēlmi piedalīties dievkalpojumos Aglonā, valdība sadarbībā ar Latvijas Romas katoļu baznīcu par šo jautājumu vēl lems. Ikviens aicināts izvērtēt iespējamos riskus Covid-19 izplatības dēļ un pieņemt atbildīgu lēmumu par dalību svētkos.

Mārīte Kampāne

AR KO NODARBOJAS KŪRIJA

Pāris reizes gadā draudzēs tiek vākti ziedojumi diecēžu kūrijām, ko mēdz pārfrāzēt saprotamāk kā ziedojumus diecēzes biskapam. Tomēr biskaps un kūrija nav sinonīmi. Vārds "kūrija" nāk no Senās Romas laikiem. Mūsdienās Baznīca turpina lietot šo vārdu, lai apzīmētu institūciju, kas biskapam palīdz vadīt un uzturēt diecēzi. Katram biskapam savā diecēzē ir juridiska un garīga vara, un, lai to kvalitatīvi īstenotu praksē, biskapam nepieciešami

palīgi – priesteri un laji, kas veic dažādus uzdevumus. To var salīdzināt ar skolas administrāciju, kurā ir grāmatvedis, sekretārs, tehniskie darbinieki, cilvēki, kuri strādā arhīvā u. tml. Jautājumu loks, ko risina biskaps, ir ļoti plašs, sākot ar dievnamu celtniecības projektiem līdz specifiskiem garīgiem jautājumiem. Tāpēc ir nepieciešami cilvēki, kuri ir profesionāļi savā jomā.

Dāvis Ozoliņš

MARIJAS MAIGUMĀ IESKAUTĀ CESVAINES BAZNĪCA

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds baznīcā 21. jūnijā svinējam Dievmātes Bezvainīgās Sirds svētkus. Cesvaines draudzes brāji un māšas jauki kalpoja svētku sagatavošanā, lai pagodinātu Dievmāti un tuvotos Viņai, kura ir tik tuva Dievam. Ikdienā pietrūkst Marijas maiguma un iecietības, un Fatimas vēstījumi kā DŽĪVS ŪDENS atspirdzina un stiprina. Dievmātes maigumu un patiesumu ticībā uz Dievu mūsdienās caur izkaižu piedāvājumiem, sabiedrības standartu, ikdienas rūpju un bezdievības ļaunuma žņaugiem ir grūti izjust. Valda saukļi „cīnies par dzīvi”, „seko modei”, „attisti pašcieņu”, „steidz redzēt jaunāko kultūrā”, „nekavējies izglītoties”, „izmēģini jaunu recepti”, „nemitīgi uztraucies par savu veselību”, „seko politikas jaunumiem” un vēl un vēl. Marija, ja mēs tos izsvītrotu un paliktu lūgšanā un Sakramentos? Vai kā Dieva bērni

mēs daudz zaudētu? Sauklis: „Iepazīsti Marijas Sirdi!” būtu istais. Tāpēc ir labi, ka zinām Marijas mīlumu un mieru varam izjust caur Rožukroņa lūgšanu, Marijas Sirds pagodināšanu, kura būs mūsu spēks un miers ticības ceļā un Dievmātes Goda celšanu šeit uz zemes, kas ļaus atpūsties un pieaugt gudrībā. Marija noteikti apskaus un smaidīs, ja kalposim „mazākajiem” un atteiksimies no savu vēlmju un iegribu važām. Svētkos rosijās pārdomas par maigumu un labestību uz tuvāko, PATIESUMU DOMĀS, VĀRDOS, DARBOS. Cenzdamies būt lēnprātīgi, bieži ieraugām, ka esam liekulīgi. Domājot, ka izrādām mīlestību un iecietību, noklusējot patiesību, izrādās, ka ļaujām kādam grimt grēku un tumsas valgos. Mūsu vēlme visiem patikt liek klusēt pat tad, kad Dievs caur Mariju un Jēzu liek uzrunāt brāli vai māsu, lai tas atskurbtu no grēka apdullinošā reiboņa un apskaidrots mirdzētu grē-

ku nožēlā. Esam piedzīvojuši, ka kulturāla laipnība un nepārtraukta tolerance nenozīmē PATIESU LABESTĪBAS MIRDZUMU SIRDĪ. Paldies, Māte, ka to atgādini caur savu Bezvainīgo Sirdi un aicini šķīstīt mūsējās.

Mises laikā lūgšanas lasija bērni, viņu siržu skaidrība mirdzēja Marijas maigumā. Bērni pienesa arī dāvanas. Katrai bija simboliska nozīme: Ziedu vainags simbolizē, ka Tu, Marija, esi skaistākais – istas pazemības un TICĪBA PARAGS. Ievārijums simbolizē, ka Tava klātbūtne ir MŪSU DZĪVES SALDUMS. Bērna zīmējums simbolizē bērna sirdi, kuru gribam iemantot, lai tajā nemājo lepība, ļaunums, nepiedošana,

vienaldzība, nešķīstība un mantkāriba. Deģošā svece simbolizē mūsu sirdīs aizdegto ticības liesmu, kura deg, pateicoties arī Tavām lūgšanām, miļā Māte!

Maize un vīns pēc Baznīcas lūgšanas kļūs, Kungs, par Tavu Miesu un Asinīm. Slava, Dievs, par Tavu upuri mūsu pestīšanai!

Brāji un māšas, uzticēsimies Marijas aicinājumam: “MANA BEZVAINĪGĀ SIRDIS BŪS TAVS PATVĒRUMS UN CEĻŠ, KAS AIZVEDĪS TEVI UZ DEBESĪM!” (FATIMA 13.05.1917)

Cesvaines katoļu draudzes katehēte Inese Zile

MARIJAS MAGDALĒNAS MĪLESTĪBAS CEĻŠ

Mīlestība – spēcīgākās jūtas, kas virza cilvēku no dzīvības pašiem sākumiem. Dievs katrā no mums ieliek ilgas pēc mīlestības. Jau piedzimstot, bērņā ir ilgas pēc vecāku, brāļu un māsu, visu radnieku mīlestības un atvērtības. Skolas gados meklējam atsaucīgus klasesbiedrus un skolotājus. Pusaudžu un jaunības gados klātesošas ir ilgas pēc brīnuma, kaut kā noslēpumaina. Un tā visu dzīvi ir dzinulis, kas liek meklēt, atrast un virzīties uz priekšu.

Katram ir sava izpratne par mīlestības ceļu. Arī Marijai Magdalēnai tāda bija. 2000. gadā uz ekrāniem iznākusi filma „Bībeles stāsti. Marija Magdalēna” (Библейские сказания. Мария Магдалена) rāda dzīves posmu līdz brīdim, kad Magdalēna kļūst par Jēzus mācekli un apustuļi.

Sieviete izaug turīgu vecāku ģimenē, apprecas, mil savu vīru, tik ģimenē nav bērnu. Apvainojot Mariju neauglībā, vīrs no viņas šķiras, atņemot visu, ko no vecākiem mantojusi. Ilgas milēt un būt milētai noved

pie daudzām kļūdām un grēkiem. Savā ceļā viņa satiek Jāni Kristītāju. Jāņa vārdi pieskaras sievietes dvēselei, bet Magdalēna turpina iesākt – rast mīlestību vīriešos un bagātībā. Viņa iemācās neuzticēties, piekrist cietsirdībai, melīgumam, viltībai.

Daudzām sievietēm arī mūsdienās ir līdzīgs dzīvesstāsts. Gribas taču būt milētai un laimīgai ģimenes dzīvē. Bet daudzas ģimenes izjūk, jo nav papildījuma bērnos. Gadsimti mainās, tikai ilgas pēc mīlestības pastāv vienmēr.

Vai bieži aizmājamies, kas tad ir patiesā Mīlestība? Jēzus gaida, lai atveram savas dvēseles durvis, un, kad esam tās atvēruši, svarīgi rūpēties, lai Viņš tur paliktu. Vai, verot nākamās durvis, aicinām Jēzu, ļaujot Viņam iet pa priekšu?

Marija Magdalēna daudz kļūdījās, grēkoja, bet pierādīja, ka kopā ar Dievu var mainīt daudzas lietas. Viņa atrada savu Mīlestības ceļu. Bet Jēzus sacīja uz sievu: „Tava ticība tev palīdzējusi, ej ar mieru.” (Lk 7,50)

Nora Kauliņa

SVĒTĀ GARA AUGĻI

Ļausim Svētajam Garam iemānot mūsos, būt Svētā Gara templim! Vai mūsos ir un spējam atpazīt Svētā Gara augļus sevī? Tie ir: *mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labestība, augstsirdība, lēnprātība, uzticība, pieticība, atturība, šķīstība.* (Gal 5, 22-23).

Atrodi šos nosauktos vārdus labirintā! Katra vārda burti atrodas uz laužas līnijas visos virzienos, bet ne pa diagonāli. Vārdi nekrustojas un nepārklājas. Viens vārds („debesis”) jau ir izņemts. Veiksmīgu darbošanos!

Palmira Gailite

M	I	E	R	A	K	S	C	G	S	T	G	V
A	Ē	R	R	I	E	T	A	U	A	S	Ē	Z
D	E	S	P	S	O	C	D	Ī	B	I	R	D
U	B	E	S	I	C	I	E	T	S	P	L	Ī
M	Ī	G	I	P	A	J	H	Ī	B	N	M	B
A	L	E	S	D	U	I	P	N	A	R	V	A
L	A	K	T	G	L	A	V	L	E	T	Ī	B
S	B	E	Ī	B	A	O	B	Ē	C	Ā	T	A
P	Ā	S	T	Ī	Z	U	Z	N	P	R	C	A
I	E	K	N	B	M	A	T	I	C	G	F	U
Š	T	I	C	A	O	T	Ļ	T	Ī	B	A	S
K	Ī	S	Ī	B	A	T	U	R	C	V	B	E
U	I	T	Ī	B	A	O	P	Ī	B	A	Z	Ž

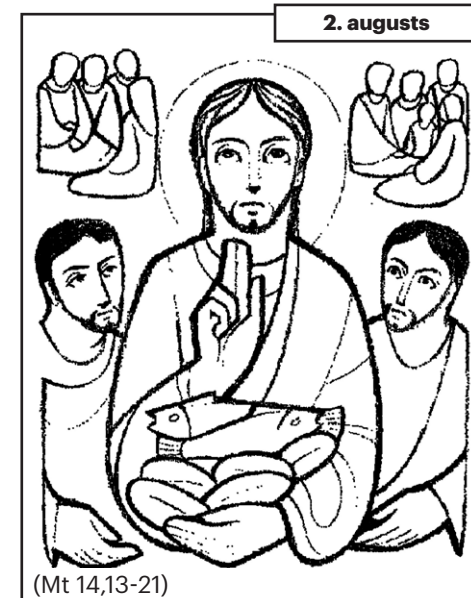
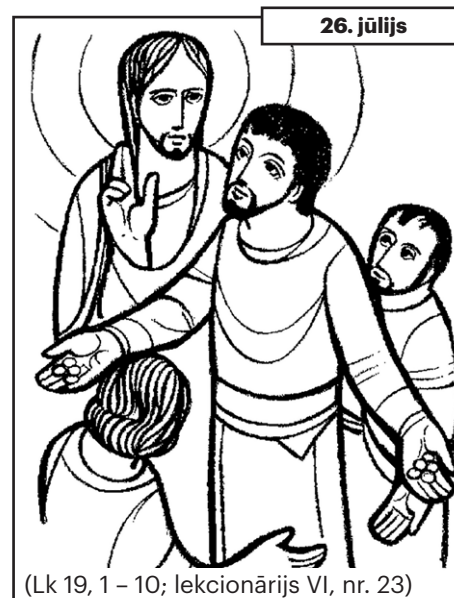
PIEDALIES REKOLEKCIJĀS PAR DZIMTAS DZIEDINĀŠANU!

Ja tavā dzimtā vai ar tevi notiek kas tāds, kas nevarētu būt no Dieva, kas visus radījis mīlestībā un mīlestībai, aicinu piedalīties „Dzimtas dziedināšanas rekolekcijās”, kas notiks augustā Madonas katoļu baznīcā (datums tiek precizēts). Pēc priestera Jozefu Semakulas mācības rekolekcijas vadīs priesteris Arnis Maziļevskis.

Pieteikšanās (t. 28689511) pie Māriņes, saņemot anketas papīra formā vai rakstot e-pastu uz adresi: marite84-21@inbox.lv. Uz rekolekcijām jāierodas ar AIZPILDĪTĀM anketām. Tās neviens nelasis, taču no to aizpildīšanas atkarīgi rekolekciju augļi Jūsu dzimtā un nākamajās paudzēs.

Anita Cibule

Svētdienas Evaņģēlijs

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Cesvaines Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks (t. 28470721)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

LŪGŠANA PAR PAAICINĀJUMIEM

Kungs, liec man pieaugt vērībā pret citiem, godīgumā pret sevi un uzticībā pret Tevi. Dari mani pietiekami stipru, lai es no visas sirds vēlētos darīt Tavu gribu, lai kāda tā arī būtu. Palīdzi man atrast manu patieso dzīves aicinājumu, lai tas man sniegtu laimi pašam un nestu laimi arī citiem. Dari, Kungs,

lai tie, kurus Tu aicini uz priesterību vai konsekrētu dzīvi, spētu atbildēt Tavam aicinājumam, lai tie, kuriem nepieciešama Tava palīdzība, to vienmēr varētu atrast.

Kungs, Tu mūs esi radījis sev, un mūsu sirds ir nemierīga, kamēr tā neatdusas Tevī.

(Sv. Augustīns)

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – Diānas Lozko foto.

Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.

Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,40 EUR.

Ikdienā noderīgas saites:

„Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.